

TOMÁŠ HOUŠKA

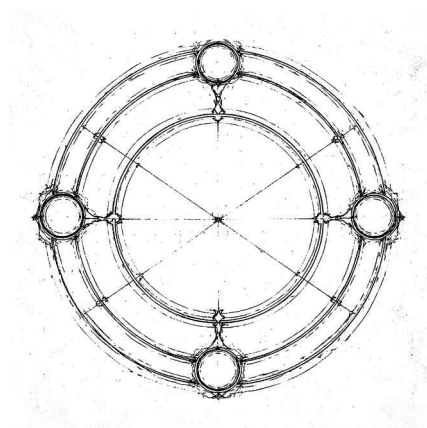

STÍN BOHYNĚ

TEXT, KTERÝ NEMĚL BÝT NALEZEN

STÍN BOHYNĚ

TOMÁŠ HOUŠKA

PRAHA 2026

© Tomáš Houška 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
bez předchozího souhlasu vydavatele.

Stín bohyně

Tomáš Houška - 1. vydání. - Praha

Tomáš Houška, 2026

608 stran

ISBN 978-80-86065-68-7

(vázaná v pevných deskách)

ISBN 978-80-86065-69-4 (ebook, pdf)

ISBN 978-80-86065-70-0 (e-book, epub)

ISBN 978-80-86065-71-7 (audiokniha, mp3)

1 ZVUK PŘED SLOVY

„Než se někdo začnete bát,“ řekl Dan, „je to replika.“

Přetopená učebna, suchý vzduch se pral se směsí oděru mokrých kabátů a břečky s kávovou příchutí z automatu.

Daniel Richter držel ugaritskou harfu opatrně, jako by ji někdo právě vytáhl z vitríny v Národním muzeu. Nebyla to pravda.

V učebně se ozvalo několik zklamaných povzdechů.

„Takže když vám spadne, nebudeme mít mezinárodní incident.“

„A když spadne nám?“ zeptal se někdo zezadu.

„Pak budem mít incident interní.“

Položil prsty na struny.

Na tabuli za ním svítil zvětšený klínopis. Řádky drobných klínků, vtlačených před třemi tisíci let do hliněné tabulky. Pro většinu lidí dekorativní změt' trojúhelníků. Pro člověka, který věděl, kam se dívat, text.

A možná hudba.

Daniel přešel prstem po několika znacích.

„Tady.“

Nikdo se netvářil, že něco vidí.

„Tohle je ten problém. My chceme za každou cenu melodii. Noty. Něco, co nácpe do Sibelia, pustíme z počítače a řeknem: Takhle zněla hudba před třema tisíci let.“

„A nezněla?“ ozvala se dívka u okna.

Brnknul.

Dva tóny se o sebe na okamžik opřely a tiše odplynuly. Zvuk ještě chvíli visel v učebně jako slovo v jazyce, kterému už nikdo nerozumí.

Brnknul znova.

Tentokrát o něco výš.

„Když to přepíšu do našich not, okamžitě vám podsunu představu, že tohle...“

Zahrál krátkou frázi.

„...můžete zahrát večer doma na piáno a budete mít pocit, že jste právě slyšeli Ugarit.“

„A nemůžeme?“

„Můžete. A můžete si taky oblíct prostěradlo, vyfotit se u Karlštejna a tvrdit, žeste cvakli Karla čtvrtýho.“

Několik lidí se zasmálo.

Daniel položil harfu na stůl.

Na tabuli změnil snímek. Objevila se tabulka znaků.

„Takže. Zkuste přepsat první tři řádky.“

Smích ustal.

„Jako... my?“

„Ne. Sem myslel vedlejší seminář.“

Několik studentů začalo neochotně otevírat notebooky.

Vtom se dveře prudce pootevřely.

Ve škvíře se objevila hlava kolegy Lud'ka Petříka.

„Ježíš. Promiň. Ty učíš.“

Daniel ho zpražil pohledem.

Petřík se obvykle pohyboval po fakultě s výrazem člověka, kterého právě napadly tři věci současně a dvě z nich už někomu stihl říct. Ted' vypadal jinak.

Rozcuchané vlasy. Kabát rozepnutý. Telefon v ruce.

A oči, které v místnosti nic nehledaly.

Jen Daniela.

„Eště čtyřicet minut.“

„Jasně.“

Petřík zavřel.

Za dvě vteřiny byly dveře zase otevřené.

„Hele... jenom na vteřinu.“

Daniel pohledem zkontroloval studenty zabrané do práce.
„Přepisujte. Tabulku máte. A jestli se vrátím a někdo tam bude mít houslovej klíč, tak ho osobně vyhodím z okna.“
„Sme ve třetím patře.“
„O důvod víc.“
Vyšel na chodbu.
Petřík už odemykal telefon.
„Co se děje?“
„Asi sem udělal blbost.“
Daniel se opřel ramenem o futro.
„To zní slibně.“
Petřík mu strčil telefon před obličej.
Na displeji byla fotka otevřené knihy.
Zažloutlý pergamen. Nepravidelný okraj. Hebrejský text. Na první pohled nic, kvůli čemu by člověk vybíhal do třetího patra.
Daniel zaostřil na displej.
„Co to je?“
„To mi řekni ty.“
„To je fotka rukopisu.“
Daniel mu telefon vzal.
Přiblížil obraz dvěma prsty.
Inkoust byl místy rozpíjený. Písmo vypadalo pozdně. Možná osmnácté století. Možná o něco starší.
Potom si všiml spodního okraje stránky.
„Kdes to vzal?“
„Jeden chlap mi to nabídl,“ vysoukal ze sebe odpověď Petřík.
Daniel odtrhl oči od displeje.
„Jeden chlap...“ zopakoval sarkasticky Dan.
„Jo,“ bránil se Petřík.
„To je pro provenienci vždycky dobrý začátek.“

„Mlel něco o Lurioví.“

Daniel se podíval zpátky na fotografii.

Soustředil se na detaily.

„Tohle ale není Luria.“

„Já vim.“

„Tak proč mi říkáš, že je to Luria?“

„Protože on říkal, že je to Luria.“

„Tys mu dal peníze?!“

Petrík se zatvářil provinile.

Daniel otočil oči v sloup.

„Kolik?“

„Sýkora mě poslal do háje.“

„Cože?“

„Byl sem za nim. Řekl sem mu, že se ke mně dostal zajímavěj kabalistickej rukopis, možná nějak souvisí s tím nálezem z toho baráku. Že by to fakulta mohla vzít.“

„A?“

„A prej bez původu ani korunu. Mám podat žádost, grant, odborněj posudek, akviziční komisi a já nevím co všechno.“

„Což je překvapivěj rozumnej názor.“

„Za čtvrt roku už ten rukopis nebude v Praze.“

„Takže?“

„Tak sem ho vzal za svý.“

Daniel na něj několik vteřin zíral.

„Seš blázen.“

„Kdybych čekal na grantovou komisi, je to v Berlíně.“

„A kdyby to bylo kradený?“

„Já neříkám, že to chci doma pověsit nad televizi. Chci zjistit, co to je.“

Daniel zvětšil obraz až kam mu apka dovolila.

„Za dvacku, chápej, ty bys to nebral?“ komentoval to Petřík.

Daniel vydechl: „To je úlet.“

„No právě, nemoh sem to nechat plavat.“

Petrův telefon zavibroval.

Na displeji se objevilo číslo.

Petrův hovor jediným rázným tahem prstu po displeji odmítl.

„Kdo to byl?“

„Ále....“

„Volá ten Ále často?“

„Prudí mě jeden člověk.“

„Mě takhle co chvíli pruděj z banky...“

Daniel si ho chvíli prohlížel.

Gestem ma displeji obrázek stáhl zpátky.

„Máš toho víc?“

„Jo, jasně.“

„Kolik?“

„Svazek. A pár volnejch listů.“

„Stejná ruka?“

„Právě že ne.“

To Dana začalo zajímat: „Ukaž.“

Petrův projel galerii.

Další fotka.

List s mnohem hrubší kresbou písma. Jiný pergamen. Odřený povrch.

Daniel přiblížil levý dolní roh.

Pod hlavním textem něco bylo.

Ne text. Ne úplně.

Jen nepatrné šedé čáry, které se vynořovaly ze struktury pergamentu.

„Počkej.“

Posunul obraz.

„Cos s tím dělal?“

„Nic.“

„Světlo? UV?“

„Jenom lampu.“

Daniel se naklonil blíž.

„Tohle je přepsaný.“

Petřík se usmál.

Ted' poprvé vypadal jako obvykle.

„Taky myslím.“

Daniel obrázek zvětšil až na jednotlivé pixely.

„Čuchám palimpsest.“

Daniel obrátil telefon na šířku.

Písmena skoro nebyla vidět. Spíš jejich stíny.

Něco mu na nich nesedělo.

„Jak je to podle tebe starý?“ zeptal se Petřík, „...aspoň střel.“

Daniel si ještě jednou přiblížil písmo.

„Horní vrstva může bejt klidně novověká. Ale ten pergamen...“

Na chvíli se zamyslel.

„No sakra. Třináctý – čtrnáctý.“

„Až tak?“

Dan si v hlavě spojoval souvislosti: „Neni to ten rukopis z toho baráku v Břehový?“

Petřík neodpověděl.

Nemusel.

Před několika týdnů proběhla v médiích krátká zpráva. Při rekonstrukci starého pražského domu dělníci narazili na zazděnou schránku. Předválečná sbírka. Šperky. Mince. Papíry. Majitel zemřel za války, dědicové se hledají.

Typ zprávy, která dva dny koluje internetem a pak zmizí.

Daniel podal telefon zpátky.

„Lud'ku, jestli je to z toho nálezu, tak je to kradený a bych byl fakt opatrněj.“

„Proto to potřebuju určit.“

„A vedoucí katedry ví, že to koupil?“

„Víš, že to mám.“

„To nebyla moje otázka.“

Petrík si telefon strčil do kapsy.

„Co si o tom myslíš?“

Daniel ukázal ke dveřím učebny.

„Myslím, že mám uvnitř patnáct lidí, co právě masakrujou huriánský hymny, a do večera ještě dva semináře.“

„Takže mě pošleš do háje taky.“

„Ne. Večer mi to pošli pořádně.“

„Fotky?“

„Všechno. Vazbu, detaily, okraje, listy z obou stran. A jestli máš možnost, bez blesku a s bočním světlem.“

Petrík byl rád, že ho zlomil.

Daniel vzal za kliku.

Na odchodu se ještě otočil.

„A jestli chceš senzaci, řekni, žeš našel Ašmedaie.“

Petríka to překvapilo.

„Ty vole!“

„Co?“

„Sefer Ašmedai?“

„Jo. At' je prdel.“

„To by byl článek.“ představoaval si to Petrík.

„To by byl důvod, aby se ti zejtra před kabinetem seřadili všichni magoři ze střední Evropy a ty ostatní až pozejtří jenom proto, že dřív nesehnali letenku.“

Petríka to rozesmálo.

„Takže to dáme do grantový žádosti.“

„Určitě. Kolonka očekávané společenské dopady.“

Daniel otevřel dveře: „Cinkni večer. Zatím na to vlítni.“

„Dík.“

Petrík vykročil ke schodům.

Telefon mu zase zavibroval.

Už ho ani netahal z kapsy.

Daniel se vrátil do učebny.

Na plátně stále svítily klínopisné znaky.

Studenti se tvářili provinile.

„Tak.“

Došel ke katedře.

„Kdo mi vysvětlí, proč jsou tady ty dva intervaly vedle sebe?“

Ticho.

Daniel vzal harfu.

„Dobře. Jinak. Kdo mi vysvětlí, proč to prostě nepřepíšeme do not?“

Dívka u okna zvedla ruku.

„Protože bysme si mysleli, že to můžem zahrát na piáno a bude to ono. Ale oni nezpívali v naší intonaci.“

Daniel se na ni potěšeně podíval.

„Výborně!“

Brnknul do strun.

„Takže sem dneska někoho něco naučil.“

Když se večer dostal domů, Praha za okny už byla černá.

V předsíni kopl boty ke zdi, bundu pověsil přes židli místo na věšák a notebook nechal na stole mezi dvěma hromadami knih.

Byt vypadal jako prostor člověka, který se pořád chystá něco uklidit, ale račí ještě ne dnes.

Knihy. A hudební nástroje. A zase knihy.

Vzduch po celém dni zavřeného bytu: trochu teplý, vydýchaný. Když otevřel okno, přišel krátký studený náraz ulice s příchutí Vltavy.

Daniel si nalil vodu, otevřel notebook a pět minut se snažil vrátit k textu souboru `MUSICA_MUNDANA_final_7.odt`, který měl

trvale otevřený na ploše. Překlad traktátu o hudbě ze třináctého století. Slíbil ho nakladateli odevzdat za čtyři dny. Asi by to měl změnit na čtyři měsíce.

Zíral do něj a přemýšlel, kudy do toho teď'.

Zkontroloval telefon.

Nic.

Přeložil tři řádky.

Telefon ležel vedle klávesnice.

Čtvrtý řádek.

Pátý. Zprasená středověká latina.

Rozsvítil se displej.

Luděk Petřík

Daniel lačně sáhnul po telefonu.

Něco ti pošlu.

„Konečně.“

Otevřel konverzaci.

Tři tečky.

Petřík píše.

Zmizely.

Znovu se objevily.

Na displeji vyskočil obrázek.

Hebrejský rukopis.

Jiná stránka než odpoledne.

Daniel zabrejllil blíž.

Na okamžik zahlédl několik řádků. Hrubší písmo. Úzký okraj.

A pod ním cosi dalšího.

Kliknul na fotku.

Obrázek zmizel.

Místo něj se objevila šedá věta.

Uživatel zrušil odeslání zprávy.

Po obrázku zůstala jenom šedá věta, jako stopa po vytržené stránce.

Daniel čekal.

Nic, jenom tiché drnčení lednice.

Napsal: *Co blbneš?*

Žádná odpověď.

Po minutě stiskl Petříkovo jméno a přiložil telefon k uchu.

Jedno zazvonění.

Druhé.

Třetí.

Pak hlasová schránka.

Daniel zavěsil.

Zůstal sedět s telefonem v ruce.

Za oknem projela tramvaj a na okamžik poslala po stropě pruh žlutého světla.

Daniel znova listoval prázdnou konverzací.

Zkusil Petříkovi zavolat ještě jednou.

Nechal telefon zvonit déle.

Nikdo ho nezvedl.

2 BYL VEČER A BYLO JITRO

„Proč Petřík?“

Docent Sýkora, šéf katedry kulturních a náboženských dějin, položil pero na stůl.

Profesor Bárta seděl proti němu a nevypadal jako člověk, který přišel položit otázku. Vypadal jako člověk, který už odpověď zná a považuje ji za urážku.

„Prosím?“

„Ptám se, proč na tom pracuje právě Petřík.“

Za okny jeho kanceláře bylo šedé pražské dopoledne. Jako fotka, kterou někdo moc brzo vytáh z vývojky.

Suché kancelářské teplo. Kovové cvakání radiátoru a vzdálené hučení kopírky v sekretariátu. Pach toneru a kávy, která už dlouho stojí v hrnku.

Na parapetu ležely dva šanony, které tam někdo před měsícem odložil a od té doby se staly součástí architektury.

Sýkora posunul brýle výš.

„Na čem přesně?“

Bárta nechápal, jak to, že nechápe.

„Na tom rukopisu!“

Sýkora se opřel v židli.

„Aha.“

„Takže víte.“

„Petřík za mnou byl,“ připustil Sýkora.

„A?“

„Přinesl nějaký údajně lurijánský rukopis a chtěl, aby ho fakulta koupila.“

Bárta udělal krátký pohyb rukou.

„Výborně. A proč šel zrovna za Petříkem?“

„Kdo?“

„Ten, kdo ho prodával.“

„To se budete muset zeptat toho, kdo ho prodával.“

„Já se ptám, proč to řeší Petřík.“

„Protože ho sehnal Petřík.“

„To není odborné kritérium.“

„Ne. To je popis události.“

Bárta se předklonil.

„Kabalistickými texty raného novověku se zabývám třicet let.“

„Já vim.“

„Lurijánskou tradicí se zabývám od devadesátých let.“

„Taky vim.“

„Petřík o tom napsal kolik? Jeden článek?“

Je tu dost vydýcháno, pomyslel Sýkora. A z Bárty sálá načuřené horko.

„Dva?“ pokračoval Bárta.

Sýkora si sundal brýle: „Pane profesore, já ten rukopis nikomu nepředělal. Petřík tu byl žebrotou o grant, aby ho mohl koupit.“

„A přesto to necháváte Petříkovi.“

„Já mu nic nenechávám. On ho koupil.“

Bárta ztuhnul.

„Cože?“

„Za svoje.“

„Vy jste mu dovolil, aby si ho koupil?“

„Já nejsem jeho manželka.“

„Z fakultních peněz?“

„Právě jsem řekl za svoje.“

Bárta byl rozčilený a nechápal, jak je možné, že se věci odvíjejí úplně jinak, než by považoval za správné.

Na několik vteřin bylo slyšet jenom vzdálené kroky z chodby.

„Tak proč za vámi chodil?“

„Protože chtěl, abysme to koupili my.“

„A vy jste to odmítl.“

„Bez provenience? Samozřejmě.“

„Takže si to koupil sám.“

„Ano.“

Bárta se krátce zasmál.

Nebylo na tom nic veselého.

„To je celý Petřík... Ale ten rukopis spadá do mého oboru.“

„Tohle je přesně ten problém. Není to vaše téma. Je to rukopis.“

„Spadá do mého výzkumu. Petřík v životě nevedl samostatný rukopisný projekt.“

„Tak třeba začne.“

„Na takovém materiálu?“

„Třeba.“

„A hebrejštinu mu bude dělat Richter?“

Sýkora zvedl oči.

„Richter?“

„Takže o tom nevíte.“

Sýkora už nic neřekl.

Bárta se hořce usmál. Mávnul rukou a měl se k odchodu. Otevřel dveře. Na okamžik se zastavil.

„Uvidíme, jestli to Petřík vůbec dotáhne do konce.“

Dveře se zavřely.

Sýkora několik vteřin hleděl do prázdného místa, kde před tím Bárta stál.

Pak vzal do ruky telefon, který mu už chvíli vibroval na stole.

Na displeji měl tři zmeškané hovory ze sekretariátu.

A jednu zprávu.

Prosím zavolejte. Volali z novin kvůli tomu rukopisu.

3 JAZYK JAKO BŘITVA

„Pane doktore, ste doktor Richter, ne?“

„Ne, já sem Jana Dvořáková.“

Daniel pokračoval v chůzi.

„Pane doktore!“

Zastavil se až u schodů.

Před fakultou stáli dva lidé. Muž s kamerou a mladá žena v dlouhém kabátu, telefon v jedné ruce, malý studený mikrofon v druhé. Na ulici mix turistů a studentů trousících se z budovy.

Daniel se rozhlédl, jako by hledal, na koho to mluvěj.

„Já?“

„Daniel Richter?“

„Záleží, co chcete.“

Ženě z očí svítila radost, že ho ulovila.

„Můžu se jenom krátce zeptat na ten nález?“

„Jakej?“

„Ten rukopis.“

Daniel nabral výraz medvěda brtníka, který se právě probudil a zadali mu k vyřešení kvadratickou rovnici.

Kouknul na kameramana, jako by u něj hledal spásu.

„Jakej rukopis?“

Reportérka znejistěla: „Ten kabalistický.“

„Aha.“

Takže už to bylo venku.

„Kdo vám o tom řek?“

„Pan doktor Petřík.“

Samozřejmě.

Daniel vylovil z kapsy telefon.

Od včerejšího večera měl od Lud'ka dva nepříjaté hovory. Oba z rána, kdy učil. Když mu volal zpátky, Petřík to nevzal.

„Tak co jste vlastně našli?“ pokračovala novinářka.

„Musíte se zeptat pana kolegy Petříka.“

„Ale máte nějaký starý rukopis.“

„Kolega Petřík má nějaký starý rukopis.“

„Řekl, že konzultuje text s doktorem Richterem.“

„To je velmi velkorysý označení pro pět minut na chodbě.“

Kameraman změnil úhel.

Daniel si toho všiml.

„Tohle je živě?“

„Ne.“

„Tak to se mi ulevilo.“

„Můžete nám aspoň říct, co to je? Je to kabala?“

Daniel si povzdechl.

„Vypadá to tak.“

„Pan Petřík naznačil, že některé části by mohly být velmi staré.“

A jajaj uvědomil si Dan.

Na půl vteřiny.

„Kolega Petřík by měl někdy zkusit nenaznačovat.“

To ji pobavilo.

„Prý by to mohla být Sefer Ašmedai, je to tak?“

Daniel vyvalil oči: "Proboha, kdo vám řek zase tohle?"

"Doktor Petřík říkal, že ste to řek vy."

„Ne, tohle jsem fakt neřek. Teda vlastně... dělali sme si z toho srandu.“

„Existovala taková kniha?“

Daniel zvažoval, jestli ještě existuje cesta zpátky.

„Existují legendy o různých ztracených textech spojovaných s Ašmedaiem. Zmínky, pozdější konstrukce... Nemáme jí v ruce. Nemáme ani opravdu věrohodný doklad, že fakt existovala. Není to tak, že máme v katalogu kolonku Sefer Ašmedai, ztracen od roku osm set.“

„A co v něm bylo? Magie? Vyvolávání démonů? Tajné formule?“

Daniel pokrčil rameny.

„Tohle všechno se na podobný texty nabaluje. Prává jména démonů, rituály, ochranné formule, věštění. Čím méně o nějaké knize víte, tím víc můžete fabulovat.“

„A kdyby tam ta zaklínání byla, budou fungovat?“

„Samozřejmě.“

Novinářka překvapeně zamrkala.

Daniel pokračoval s dokonale vážným výrazem.

„Když o půlnoci odříkáte Ašmedáj ha-gadól, hafsék lehacík ve-hitgalé lanu! zapálíte svíčku a rozběhnete se proti zrcadlu, magicky se přenesete na chirurgii.“

Kameraman sklonil kameru.

Urputně se snažil zachovat kamennou tvář.

Novinářka na Daniela zírala a postupně zpracovávala Danovo extempore.

Daniel vydržel asi dvě vteřiny.

„To byl vtip.“

„Aha.“

„To tam prosím nepište.“

Kameraman zakašlal.

„To by někdo fakt moh zkusit,“ dodal Daniel.

„Vy na magii nevěříte.“

„Ověřil sem gravitaci. Proto bych ten experiment se zrcadlem nedoporučoval.“

„Ale kabalisté věřili, že ty formule fungují.“

„Většinou je chápali jinak. Mystický text není návod k mikrovlnci. Nemůžete zmáčknout tři tlačítka a přivolat démona.“

„A co pravá jména? Četla jsem, že když znáte pravé jméno démona, můžete ho ovládat.“

„To je mnohem zajímavější myšlenka.“

„Proč?“

„Protože k tomu nepotřebujete démony.“

Novinářka čekala.

Daniel už chtěl skončit, ale otázka ho bavila.

„Dokud něco neumíte pojmenovat, může to ovládat vás. Strach. Vztek. Něco, co nechcete vědět sami o sobě. Jakmile to pojmenujete, dostanete to aspoň trochu pod kontrolu.“

„Takže psychologie.“

Přišla na to.

„Jung,“ zaváhala.

„Třeba.“

„Takže Sefer Ašmedai může být vlastně psychologická kniha.“

Ping-pongová výměna ho potěšila. A ta holka dobře nahrává.

„Tohle celý je samozřejmě Jungova tajná příručka k démonům.“

Novinářka znejistěla. „Takže to mám napsat?“

„Napište, že je to středověká sbírka, nejspíš kabalistická. A možná zajímavá i bez démonů.“

„To je lepší. A kdy budete vědět víc?“

„Až se na to někdo pořádně podívá.“

„Vy?“

„Kolega Petřík už na to viditelně kouká.“

„Můžeme vám zavolat?“

„Radši ne.“

„Číslo máme.“

„To mě nepřekvapuje.“

Obešel je.

„Pane doktore?“

Zase tak zábavné to vyptávání nebylo.

„Poslední otázka. Kdyby to skutečně byl Sefer Ašmedai, byl by to významný objev?“

Daniel se podíval na mikrofon.

Pak na kameru.

Vyjímečně něco pronesl vážně.

„Kdyby existoval takovejhle text a někdo by ho opravdu našel?“

„Ano.“

„Pak by bylo úplně jedno, jestli jeho formule fungují.“

Otočil se a vešel do budovy.

Odpoledne mu zavolal šéf katedry.

„Richtere.“

„Ano.“

„Vy jste mluvil s novináři?“

A kruci! blesklo mu hlavou.

„Krátce.“

„Výborně.“

„To nezní, že to myslíte vážně.“

„Nemyslím.“

„Petřík jim už všechno řekl.“

„Ne všechno.“

„Jak to víte?“

„Protože nevědí všechno.“

Z chodby přes polstrované dveře pronikalo halekání party studentů, kteří tudy mířili do posluchárny.

„Co to je za Ašmedaie?“

„Ježíš!“

„Takže jste jim to řekl.“

„Řek sem to Petříkovi jako vtip.“

„...a on to poslal dál.“

„Pane docente, reálně zatím není co komentovat.“

„Tak to prosím vysvětlete Petříkovi.“

„Já ho od včerejška nemůžu chytit.“

„To jsme dva.“

Daniel se zamračil.

„Vám se neozval?“

„Ráno tu byl.“

„A?“

„Vypadal, že nespál.“

„To sedí.“

„Říkal, že má něco zajímavého.“

Daniel čekal.

„Co?“

„To mi právě neřek.“

„Skvělý.“

„Richtere.“

„Ano?“

„Jestli se do toho pustíte, tak dřív, než někdo začne vykřikovat objevy století, chci vědět, co ten člověk vlastně koupil.“

„To chci taky.“

„A hlavně odkud.“

Jak Dan sledoval okno do dvorany, viděl, že by chtělo asi umýt.

„To už bude horší.“

„Já vim. Ale jestli je to z tý Břehový, tak je to kradenej kus nálezu.“

„Bohužel je mi to jasný.“

Hovor skončil.

Domů se dostal později než předchozí den.

Dneska se ani nepokoušel otevřít svůj překlad.

Položil notebook na stůl, zapnul konvici a zavolal Petříkovi.

Bez odpovědi.

„No tak.“

Zavěsil.

Na internetu už byl první článek.

Titulek obsahoval keywords a křičel na váhajícího čtenáře:
Tajemný rukopis, kabala a Asmodeus.

Daniel ho neotevřel.

Pod ním byla fotografie fakulty.

„To sem si moh myslet.“

Konvice cvakla.

Telefon zavibroval.

Daniel se po něm ohnal tak rychle, až převrhnul hrníček a čaj mu na stole udělal rybníček s plovoucími papíry místo zlatých rybek.

Luděk Petřík

Zpráva.

Promiň. Ležel jsem v tom celou noc.

Daniel si sedl.

Další zpráva.

Je to pecka.

Tři tečky.

Daniel několik vteřin jen civěl na displej.

Vyt'ukal do něj:

Nenapínej mě. Něco si přeložil?

Odpověď přišla téměř okamžitě.

Jo. Ale je to celý nějaký pomotaný.

Další zpráva.

Je to palimpsest.

Daniel smutně zkontroloval prázdný hrnek.

To sme tušili.

Petřík psal.

Ne. Myslím fakt celý. Některý listy maj pod sebou jinej text a podle mě to někdo skládal dohromady z různých věcí.

Daniel byl žhavý po informacích: *Jakejch?*

Dlouho nic. Pak: *Nevim. Bude to chtít prosvítit.*

A další:

Du si dát kafe. Pak ti to nafotim.

Daniel napsal:

Pošli. A všechno, co podle tebe nesedí.

Tři tečky.

Zmizely.

Objevily se znovu.

Jo.

Daniel čekal.

Minutu.

Dvě.

Pět.

Dan si uvědomil, že zenový rybníček asi nepotřebuje na stole a bengál, co si rozlitym čajem vyrobil šel zachraňovat.

Telefon zůstal tichý.

Otevřel včerejší konverzaci a znovu se podíval na místo, kde Petřík zrušil odeslání fotky.

Uživatel zrušil odeslání zprávy.

Displej zhasnul.

Daniel ho nechal ležet.

Na svojí vlastní práci neměl myšlenky.

Čekal na obrázky.

4 NEBE BYLO TICHÉ

Byt ve Vršovicích byl ponořený do ticha.

Na stěně tikaly hodiny.

Z ulice sem doléhalo šustění pneumatik po mokrému asfaltu a jednou za několik minut hluboké zadunění tramvaje. Dům se pokaždé lehce zachvěl, jako by si ve spánku odkašlal.

Luděk Petřík seděl u stolu jen v tričku.

Kabát měl přehozený přes opěradlo židle. Vedle notebooku stál třetí hrnek studeného kafe kontrastujícího s teplem od lampičky.

Na stole ležel otevřený rukopis.

Vlastně dva různé světy násilím nacpané do jednoho.

Nahoře poměrně úhledný hebrejský text. Mladší. Čitelný. Místy komentovaný jinou rukou.

Pod ním pergamen, který vypadal, jako by si pamatoval mnohem víc, než na něm bylo právě vidět.

Petřík namířil stolní lampu šikmo přes stránku.

Povrch se změnil. Přitáhnul si lupu, kterou měl na pantografu nad stolem, jak mívají zlatníci.

Rýhy.

Škrábance.

A pod inkoustem něco dalšího.

„Sakra...”

Posunul lampu o pár centimetrů.

Znovu vyfotil stránku telefonem.

Na displeji byl spodní text paradoxně o něco čitelnější než pouhým okem.

Zvětšil obrázek.

Dvě písmena.

Možná tři.

Vrátil se k originálu.

Oči mu sklouzly k displeji.

Otevřel konverzaci s Danielem.

Přiložil fotografii.

Pár vteřin nad ní váhal.

Odeslal.

A hned ji zase smazal.

Ne.

Ještě ne.

Nejdřív si potřeboval být jistý, že ze sebe nedělá idiota.

Telefon položil na stůl a přitáhnul notebook.

V jednom okně měl otevřený katalog hebrejských rukopisů. Ve druhém několik nasnímaných stran. Ve třetím formulář interní žádosti o grant.

Pracovní název projektu:

Kurzor blikal.

Petrík chvíli přemýšlel.

Napsal:

Analýza hebrejského kodexu nově získaného z privátního antikvariátu...

Zamyslel se.

Smazal poslední dvě slova.

Napsal:

...nově získaného v aukci...

Zkontroloval, jak se mu to líbí.

„Jo. Určitě.“

Smazal i aukci.

Zíral na prázdnou větu.

Nakonec napsal:

...získaného prostřednictvím anonymního soukromého prodeje.

To tam nechal.

Znělo to hrozně.

Ale aspoň to nebyla vyloženě lež.

Přešel kurzorem níž.

Předpokládaný přínos projektu:

Tady se mu psalo líp.

Datace jednotlivých vrstev. Paleografická analýza. Spektrální zobrazení palimpsestů. Identifikace textových fragmentů. Srovnání s aškenázkými a kabalistickými rukopisy.

Něco mu am scházelo.

Připsal:

Možná identifikace dosud neznámého textu.

Přečetl si to.

Smazal *možná*.

Jo, takhle je to lepší.

Pak ho zase dopsal.

Na tohle přesně by se Dan podíval a zeptal se, jestli výzkumnou metodou bude přání.

Petrík přepnul zpátky na fotku.

Pod mladším písmem se táhnul sotva viditelný řádek.

Jedno slovo už přečetl před půlhodinou.

Nevěřil mu.

Ted' ho přečetl znovu.

אשמדאי

Ašmedai.

Petríčkovi se to honilo v hlavě.

„No do prdele.“

Mohla to být poznámka. Jasně, v talmudských textech se to jméno objevuje, nemusí to být nutně jeho ztracený a mýty opředený grimoár.

Citace.

Jméno v úplně jiném kontextu.

Mohla to být náhoda.

Nemusela znamenat vůbec nic.

Jenže Dan to slovo vyslovil včera jako fór.

Petrík sáhnul po telefonu.

Napsal:

Ty vole. S tím Ašmedaiem jsi možná nebyl tak daleko.

Chvilí přemýšlel.

Připsal:

Zavolej mi ráno.

Odeslal.

Telefon položil displejem dolů.

Ted' už měl chut' vzbudit ho rovnou.

Ale dvě hodiny něco četl, zatímco půlka mozku mu říkala, že narazil na objev, a druhá půlka, že je nevyspalej blbec, co právě vidí démony v odřeném pergamenu.

Potřeboval spát.

Nešel.

Místo toho otevřel další fotku.

Většinu volných listů nechal odpoledne zamčenou v kabinetu na fakultě. Po tom článku mu přišlo hloupé tahat všechno sem a tam v igelitce.

Doma si nechal svazek a několik stran, které chtěl projít.

Ted' byl rád.

A zároveň ho štvalo, že nemá zbytek u sebe.

Posunul lampu.

V rohu pergamenu zahlédl něco světlého.

Ne písmo.

Papír.

Sehnul se.

Pod stolem ležel úzký proužek špinavého kartonu.

Asi záložka, která vypadla z vazby.

Zvedl ji.

Na jedné straně nebylo nic.

Na druhé tenká kružnice, nakreslená téměř vybledlým inkoustem.

Uvnitř strom.

Petrík ho přiblížil ke světlu.

Ne.

Nebyl to obyčejný strom.

Kmen se v horní části rozděloval do dvou oblouků připomínajících paže a mezi kořeny byla naznačená postava.

Ženská.

Nebo si to jen domýšlel.
Telefon znovu zavibroval.
Petřík po něm sáhl.
Žádná zpráva od Dana.
Jen oznámení.
Článek, který měl otevřený odpoledne, dostal další komentáře.
Zamknul displej.
Vtom se na schodišti ozvaly kroky.
Pomalé.
Těžké.
Zaposlouchal se.
Někdo se vracel domů.

V tomhle baráku nebylo nic neobvyklého, když se ve dvě ráno někdo vracel domů. Naopak bylo neobvyklé, když se nikdo nevracel.

Kroky vystoupaly o patro výš.
Blížily se.
Petřík položil záložku vedle notebooku.
Kroky se zastavily.
Přímo před jeho dveřmi.
Ticho.
Petřík čekal.
Hodiny na stěně cvakly.
Jednou.
Podruhé.
Cosi tiše zachrastilo.
Kov o kov.
Do háje, co toje?
„Co to...“
Zvonek.
Petřík sebou trhl.
Podíval se na hodiny.

Pak na dveře.

Zvonek se ozval podruhé.

Chvíli zůstal sedět.

Nepříjemný pocit, který ho předtím jen lehce šimral někde vzadu v hlavě, zesílil.

Došel do předsíně.

„Kdo je?“

Chvíli nic.

Pak hlas.

„Já.“

Petrík ho poznal.

A tím se trochu uklidnil.

Trochu.

Odemkl.

Dveře nechal na řetízku.

Na chodbě stál muž v tmavé bundě.

„Ty?“

„Dobrej.“

„Co tady děláš?“

„Potřebujem se domluvit.“

Petrík se zamračil.

„Ted’?“

„Jo.“

Chvíli váhal.

Pak řetízek sundal.

Muž vstoupil.

Petrík za ním zavřel.

„Jak vůbec víš, kde bydlím?“

„Dá se zjistit ledacos.“

„To je uklidňující.“

Muž se rozhlédl.

Pohled mu padl na stůl.

Na rukopis.

Petrřík si toho všiml.

„Tak co chceš?“

„Tohle jsme si nedomluvili.“

„Co přesně?“

„Že z toho uděláš cirkus.“

Petrřík si povzdechl.

„Já z ničeho cirkus nedělám.“

„Je to všude.“

„Noviny píšou hovna.“

„A ty mluvíš.“

„Řekl sem asi tři věty.“

„O démonech.“

Petrřík se na něj podíval.

„Já řekl, že nikdo neví, co ten text je.“

„Ale něco víš.“

„Jo. Že je starej.“

„A?“

„A nic.“

Muž chvíli mlčel.

„Tohle mělo zůstat mezi náma.“

Petrříkův výraz se změnil.

„Mezi náma byla dohoda.“

„Když sem ještě nevěděl, co ti dávám.“

„To není můj problém.“

„Ted' už jo.“

Petrřík se na něj díval.

„Tak co chceš?“

Muž ukázal na stůl.

„Chci ho zpátky.“

„Neexistuje.“

„Nebo to nějak srovnáme.“

Tady to bylo.

Obyčejná věta.

A přesto Petříkovi něco na způsobu, jakým ji řekl, vadilo.

„My už jsme to srovnali.“

„Ty sis to srovnal.“

„Dohodli jsme se.“

„Protožes věděl víc než já.“

„Nevěděl.“

„Věděl si dost.“

Petrík zavrtěl hlavou.

„Podívej, jestli sis někde přečetl nějakou debilní cenu a teď sis spočítal...“

„Nejde jenom o cenu.“

Petrík ztichl.

„Tak o co?“

Muž neodpověděl.

Podíval se znovu na rukopis.

„Neměls to vytahovat ven.“

„Ven kam?“

„Mezi lidi.“

Petrík se krátce zasmál.

„Je to kniha.“

Muž se neusmál.

„Tak mi ji dej.“

„Ne.“

„Petríku.“

„Řek sem ne.“

„Ty vůbec nevíš, co máš.“

„A ty jo?“

Na okamžik bylo ticho.
Muž se na něj díval.
Petrík čekal.
Odpověď nepřišla.
„Tak vidíš.“
Ukázal ke dveřím.
„Vypadni.“
Muž se ani nepohnul.
„Fakt. Ven.“
Petrík udělal krok k předsíni.
Teprve teď si všiml kovu pod rozepnutou bundou.
Krátké páčidlo.
Mozek tomu nejdřív odmítl přidělit význam.
Pak muž spustil ruku.
Kov se objevil celý.
Petrík zůstal stát.
„Co s tím kurva děláš?“
„Nechci dělat bordel, profesore.“
„Tak to schovej.“
„Dej mi to.“
„Ne.“
„Poslední šance.“
Petrík se podíval ke dveřím.
Muž stál mezi ním a předsíní.
Za Petříkem byl stůl.
Okno.
Čtyři patra.
A židle.
Najednou slyšel všechno.
Hodiny.
Lednici.

Děšť na parapetu.

Vlastní dech.

„Ty seš fakt debil,“ řekl.

Hlas mu selhal o trochu víc, než chtěl.

STÍN BOHYNĚ

TOMÁŠ HOUŠKA

© 2026 Tomáš Houška All rights reserved.

Praha 2026

1. vydání

Obálka Tomáš Houška

Počet stran 608

OtherSpirit.com

Doporučená prodejní cena 599,-

978-80-86065-68-7

